

Tres llengües a la meva vida

Hola, em dic Montserrat, però els meus amics em diuen Montse.

Fa 27 anys vaig néixer a Veneçuela, a una ciutat que es diu Maracaibo, més coneguda com “la terra del sol amada” i es diu així, perquè tot el any fa molt sol, molta calor i el seus habitants són molt amables.

Quan era petita a casa parlàvem castellà, que és la meva llengua materna i, també, una mica de català pels meus avis, llavors, quan vaig anar a l'escola tots parlàvem castellà per això puc escriure i parlar-lo sense problemes. Després quan vaig anar a l' institut vaig començar a aprendre anglès i vaig fer cursos que em va permetre aprendre l'idioma que he pogut utilitzar quan he viatjat i, a vegades, quan jugo per Internet.

Fa dos anys i mig vaig arribar a Barcelona per a viure i treballar. Els companys de la feina parlaven català i, escoltant-los, en vaig aprendre una mica i em va recordar molt quan els meus avis em cantaven cançons infantils. Per això vaig decidir apuntar-me a classes de català i em va molt bé.

M'agrada molt parlar en català perquè he pogut integrar-me millor amb els companys de la feina, perquè a ells els agrada que parli català i m'ajuden quan no sé com es diu alguna paraula. Ara mateix parlo el català amb amics i companys de la feina, i amb el meu marit parlem castellà; així tinc la meva llengua materna i la llengua que ara forma part de la meva vida, que és el català.